

А Д В О К А Т
Драган Б. Филиповић
Лозница
ул. Јована Цвијића бр. 29
Тел./факс 015-888-106

УСТАВНОМ СУДУ

БЕОГРАД
Ул. Немањина бр. 26

УСТАВНА ЖАЛБА

I ПОДАЦИ О ПОДНОСИОЦУ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ:

1. Росић Савка из Лознице, ул. Доња Плоча бр. 29; ЈБМГ 2010953778613

II ПОДАЦИ О ОСПОРЕНИМ АКТИМА:

1) Појединачни акти који се оспоравају:

(1) Пресуда Окружног суда у Шапцу Гж-1.бр.420/08 од 13. октобра 2008. год.

2) Поступак у коме су оспорени акти донети и предмет спора:

Другостепени парнични поступак по жалби на пресуду првостепеног суда пред Окружним судом у Шапцу у предмету Гж-1.бр.420/08

3) Датум пријема аката:

(1) Пресуда Окружног суда у Шапцу Гж.-1бр.420/08 од 13. октобра 2008. год. примљена је 31. октобра 2008. год.

III УСТАВНО ПРАВО О ЉУДСКИМ ПРАВИМА И СЛОБОДАМА КОЈЕ СЕ СМАТРА ПОВРЕЂЕНИМ:

-Право на правично суђење из чл.32 ст.1 Устава Републике Србије („Сл.гласник РС“ бр.98/2006) и чл.6 тачка 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и право на делотворан правни лек из чл.36 ст.2 Устава Републике Србије и чл.13 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

IV ЧИЊЕНЦЕ И РАЗЛОЗИ НА КОЈИМ СЕ ЗАСНИВА ТВРДЊА О ПОВРЕДИ УСТАВНОГ ПРАВА:

1. Чињенично стање:

Подносилац уставне жалбе је државни службеник на радном месту уписничар у Општинском суду у Лозници.

Подносилац уставне жалбе је тужбом код Општинског суда у Лозници у предмету П-1 бр.165/08 од 165/08 поднела тужбу којом је тражила да суд тужену Републику Србију, као послодавца обавезе на плаћање дуга по основу рада у 2007. год. на име топлог оброка и регреса који у том периоду није примила.

Општински суд у Лозници је пресудом П-1 бр.165/08 од 05. маја 2008. год. у целини усвојио тужбени захтев и обавезао тужену Републику Србију, као послодавца да подносиоцу уставне жалбе исплати износе ближе означене у изреци првостепене пресуде са затезном каматом на те износе, а тужену Републику је обавезао да подносиоцу уставне жалбе исплати износ од 30.500,00 дин. на име трошкова парничног поступка.

По жалби тужене Републике Србије Окружни суд у Шапцу је преиначио наведену пресуду Окружног суда у Шапцу тако што је тужбени захтев одбио као неоснован а подносиоца уставне жалбе обавезао на плаћање трошкова парничног поступка у износу од 12.000,00 дин.

Окружни суд сматра да је услов за остваривања права на топли оброк и регрес постојање колективних уговора и да у непостојању тог услова нема ни самог права.

2) Повреде права на правично суђење и права на једнаку заштиту права делотворан правни лек, односно правно средство:

Право на правично суђење у смислу чл.32 ст.1 Устава Републике Србије у ширем смислу, поред права на суђење у разумном року, подразумева и право на непристрасан суд, право на правично суђење у ужем смислу тог појма о правима и обавезама и право да се расправе основане сумње и спор који је довео до покретања поступка.

Право на правично суђење у ужем смислу речи подразумева правилну примену процесних прописа, правилно и потпуно утврђено чињенично стање и правилну примену материјалног права на исто.

Подносилац уставне жалбе сматра да је њено право на наведена потраживања утврђено самим законом и да постојање подзаконских правних аката није услов за постојање самог права, већ за обим тог права (висину те накнаде) и начине остваривање тог права и да се ставом другостепеног суда да постојање самог права зависи од постојање подзаконских аката угрожава њено законом признато право.

Исто тако, подносилац уставне жалбе сматра да се не може нарушавати њено загарантовано право на наведену накнаду нарушавати непостојањем подзаконским актима кјима је то њено право требало бити конкретизовано. Посебно сматра да се то њено право не може нарушавати од стране државе као послодавца која је требала подзаконским актима то право конкретизовати, као што је конкретизовала права на друге накнаде посебном уредбом. Сматра да онај ко је одговоран што та права посебним уредом нису конкретизована, у овом случају тужена Република Србија као послодавац не може се позивати на непостојање подзаконских аката којим је то право конкретизовано.

3. Релеватни прописи:

Уставом Републике Србије (Сл.гласник РС“ бр.98/2006) чл.32 ст.1 установљено је уставно право на правично суђење тако што свако има право да независан,непристрасан и законом установљен суд,правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама,основаности сумње која је била разлог покретања поступка као и о оптужбама против њега,а у одредбом члана 36 ст.2 Устава установљено је право на делотворан правни лек,тако што свако има право на жалбу или друго правно средство којом се одлучује о његовом праву,обавези или на законом заснованом интересу.

Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода у чл.6 тачка 1 утврђено је право на правично суђење,а чл.13 и право на делотворан правни лек.

(1) Законом о платама државних службеника и намештеника није регулисано питање накнаде трошкова по основу исхране нити питање регреса за коришћење годишњег одмора-

(2) Одредбом чл.18 ст.1 тачке 5 и 6 Законом о раду („Сл.гласник РС“ бр.26/2005 и 61/2005) утврђено је да запослени има право на накнаду трошкова за исхрану и право на регрес за коришћење годишњег одмора у складу са општим актом и уговором о раду.

(3) Општим колективним уговором („Службени гласник РС“ бр.22/97.....31/01) који је важио пре спорног периода запосленим је припадало право на накнаду за исхрану у висини од 20% просечне месечне зараде по запосленом у привреди Републике Србије према последњим објављеним подацима републичког органа надлежног за послове статистике као и право на регрес у висини просечне месечне зараде у привреди Републике Србије за 18 дана одмора,која се исплаћује приликом одласка запосленог на годишњи одмор.

(4) Општин колективним уговором („Службени гласник РС“ бр.50/2008) који је потписан након спорног периода,право на накнаду за исхрану и регрес регулисано је на исти начин као и претходним колективним уговором.

(5) Код тужене Републике Србије питање накнада по основу рада је регулисано Уредбом о накнади трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника,којом није одређена висина ових накнада.

4.Основаност уставне жалбе:

Овде се ради о потраживању подносиоца уставне жалбе по основу радног односа од туженика као послодавца.Област радних односа регулисана је општим законским прописима и посебним законским прописима,који морају бити усклађени са ратификованим конвенцијама Међународне организације рада,подзаконским општим актима у које спадају и колективни уговори,са првенством примене посебних закона и супсидијарном применом општих закона на сва питања која нису регулисана посебним законом,те применом општих подзаконских прописа по свим питањима чије решење је посебним и општим законским прописима пренето на опште подзаконске прописе,са правилом да исти не могу бити у супротности са општим и посебним законским прописима и да се раднику истим не може признати мање права од права која су утврђена законским прописима и непосредног примењивања истих.

У случају подносиоца уставне жалбе то значи да се на питање права на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор имају применити одредбе Закона о платама државних службеника и намештеника као и општих аката и колективних уговора донетих на основу овог закона као посебног закона који има приоритет у примени,а потом одредбе Закона о раду на све оно што у вези са правом на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за годишњи

Наиме, према Општем колективном уговору („Службени гласник РС“ бр. 22/97..... 31/01), који је важио пре спорног периода из којег потиче потраживање тужилаца, радници су имали право на трошкове исхране за време рада (топли оброк) и

вакшеф Општем колективном уговору. Како се због непостојања општих аката, или због тога што исти нису превиђени у Уредби о накнадама и отпремнинама државних службеника и намештенника, висина овог потраживања тужилаца није могла утврдити на који начин

правилно је првостепени суд по слободној оцени утврдио висину овог потраживања, мађуђи орјентационо у виду висину ових потраживања из последње

превиђених у Уредби о накнадама и отпремнинама државних службеника и намештенника, висина овог потраживања тужилаца није могла утврдити на који начин

правилно је првостепени суд је превазишао правилном применом

парничном поступку. Тај поступак првостепени суд је превазишао правилном применом

Мђуђим, одсуство општих аката којим би био утврђен обим овог

права, представља проблем за утврђивање висине ста у погледу обима овог права у овом

Мђуђим, одсуство општих аката којим би био утврђен обим овог

права, представља проблем за утврђивање висине ста у погледу обима овог права у овом

Мђуђим, одсуство општих аката којим би био утврђен обим овог

права, представља проблем за утврђивање висине ста у погледу обима овог права у овом

др
пр
орг
вист
нав

регрес за годишњи одмор у висини од 20% просечне месечне зараде по запосленом у привреди Републике Србије према последњим објављеним подацима републичког органа надлежног за послове статистике када је у питању топли оброк, односно у висини просечне месечне зараде по запосленом у привреди Републике Србије, која накнада се исплаћује приликом одласка запосленог на годишњи одмор, и то за одмор запосленог од најмање 18 радних дана, када је у питању регрес за годишњи одмор. Ове износе суд је имао у виду када је по слободној оцени утврдио обим права тужиоца по наведеним основама.

Тужилац указује суду да је након закључења расправе закључен нови Општи колективни уговор („Сл. гласник РС“ бр. 50/2008) којим је право радника на накнаду за топли оброк и регрес за годишњи одмор утврђено у истом обиму у којем је било утврђено и у претходном Општем колективном уговору, а што првостепени суд није могао имати у виду, јер је овај Општи колективни уговор закључен након закључења главне расправе у овој парници.

Али закључење овог Општег колективног уговора указује да је првостепени суд, ослободном оценом правилно утврдио висину потраживања тужиоца, јер ако је и пре и после спорног периода то право било у истом обиму, онда је сасвим логично да би и у спорном периоду имало исти обим, односно потраживање имало исту висину, да је и у спорном периоду био закључен Општи колективни уговор.

Подносилац уставне жалбе из изнетих разлога предлажу да Уставни суд уважавањем уставне жалбе донесе следећу

ОДЛУКУ

1. УСВАЈА СЕ уставна жалба подносиоца Росић Савке из Лознице и **УТВРЂУЈЕ СЕ** да је пресудом Окружног суда у Шапцу Гж-1 бр. 420/08 од 13. октобра 2008. год. повређено уставно право подносиоца жалбе на правично суђење из чл. 32 ст. 1 Устава Републике Србије и чл. 6 тачка 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и уставно право на делотворан правни лек из чл. 36 ст. 2 Устава Републике Србије и чл. 13 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

2. ПОНИШТАВА СЕ пресуда Окружног суда у Шапцу Гж-1 бр. 420/08 од 13. октобра 2008. год. у смислу чл. 89 ст. 2 Закона о уставном суду и наведеном суду се наложе да отклоне наведене повреде доношењем законитих одлука у разумном року.

VI ПОПИС ПРИЛОЖЕНИХ ДОКУМЕНАТА:

- Копија уставне жалбе-
- Препис (фотокопија) пресуде Општинског суда у Лозници П-1. бр. 165/08 од 05. маја 2008. год.-
- Препис (фотокопија) пресуде Окружног суда у Шапцу Гж-1. бр. 420/08 од 13. октобра 2008. год.-

Лозница, 17. новембра 2008. год.

ПОДНОСИЛАЦ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ